

ved dette Spørgsmaal. Og naar jeg ser saaledes paa Sagen, vil jeg selvfølgelig endnu mindre kunne stemme for Legemsstraffens Indførelse som et Eksperiment. Jeg tror heller ikke, at det paa nogen Maade er paavist, at der er en saadan Stigning i de Voldsgerninger, der skulde rammes ved Pryglestraffen, at det kan foranledige til at træffe ekstraordinære Forholdsregler, hvorved vi kunne til at staa ene blandt Europas civiliserede Nationer og blive det eneste Folk, hvor saadan noget eksisterer. Heller ikke i vore Nabolande, Sverige og Norge, er der Tale om sligt. Jeg vil derfor ønske, at man i det eventuelle Udvalg noget nærmere vil undersøge det statistiske Spørgsmaal og navnlig undersøge, om man virkelig kan sige, at det Forsøg, man gjorde ved Loven af 1897, er mislykkedes, og at Voldsgerningerne siden den Tid ere tagne til i nogen nævneværdig Grad. Men selv om dette maatte vise sig at være Tilfældet, hvad jeg ikke paa Forhaand kan indrømme, er det ikke sagt, at det kommer deraf, at vi ikke indførte Pryglestraffen i 1897. Det kan hidrøre fra andre Mangler og uheldige Sider ved denne Lov. Den gik ikke meget vidt og indrømmede f. Eks. kun en temmelig begrænset offentlig Paatale af Voldsforbrydelser, og en privat Paatale i saadanne Tilfælde spiller jo ikke nogen praktisk Rolle. Dernæst var det heller ikke langvarige Tvangsarbejdsstraffe, som Loven indførte. Den fastsætter 6—8 Maaneder som Maksimum. Og saaledes som den er bleven anvendt af Domstolene, er det ikke langvarige Straffe, der som Regel ere idømte. Derfor er det ingenlunde givet, at man ikke bedre kunde naa til det Resultat, som skulde naas ved en saadan Lov, ved at skærpe den i andre Retninger end ved at indføre en ny og i de øvrige civiliserede europæiske Lande for slige Forseelser ukendt Straf, nemlig Pryglestraffen. Jeg vil derfor ikke kunne stemme for den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 2.

Med Hensyn til Lovforslagets § 12 er det vel bekendt for mig som for mange andre, at man alle Vegne er i Begreb med saa vidt muligt at komme bort fra offentlig Straf over for kriminelle mindreaarige, det vil i dette Tilfælde sige over for Personer under 14 Aar. Og jeg mener ogsaa, at det er den rigtige Vej, man i saa Henseende er inde paa. Men jeg kan dog ikke andet end betragte det som meget tvivlsomt, om det gaar an saaledes ved et Pennestrøg at hæve den bestaaende Ret i

saa Henseende. Ikke blot mangler der jo, som allerede bemærket af den ærede 2den kongevalgte Landstingsmand (Goos), de fornødne Anstalter til Optagelsen, men der mangler ogsaa Bestemmelser om, hvor længe de vedkommende kunne holdes tilbage der, om en Statskontrol med dem og deslige. I de faa Ord, Paragraffen indeholder, gives der ikke Svar paa de mange Spørgsmaal, der maa besvares. Jeg vil saaledes spørge: Hvad tænker man paa ved Udtrykket „Forbedrings- eller Sikringsmidler“ mod saadanne Børn, som Øvrigheden skal kunne bestemme. Tænker man derved paa legemlig Revselse? Hvis man gør det, ser jeg ikke, man er kommen syndelig videre, end man er nu. Man kommer da kun til det Resultat, at den anvendes administrativt og ikke af Domstolene. Hvis man derimod ikke tænker derpaa, hvad jeg er tilbøjelig til at tro, at man i alt Fald hovedsagelig ikke gør, maa man have Børns Anbringelse i Opdragelsesanstalter og deslige for Øje. Men hvad kan det nytte at give Øvrigheden Bemyndigelse til at beslutte noget saadant, naar man hverken siger, hvor den kan faa Børnene anbragte — Staten selv har jo slet ikke saadanne Indretninger, hvad vi have af denne Art er alt sammen privat — eller i tilstrækkelig Grad giver Anvisning paa, hvorfra Pengene skulle tages. Det at anbringe Børn i Børnehjem eller eventuelt hos Plejeforældre, koster jo Penge, og hvor skal Øvrigheden tage de Penge fra? Det er et Spørgsmaal, som maa besvares, naar man vil lovgive paa dette Omraade. Maa ske vil man mene, at Forældrene skulle betale, men jeg betragter det som et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om de ville kunne tvinges dertil. Dernæst vil det jo ikke altid kunne hjælpe meget, thi i de allerfleste Tilfælde ville Forældrene ikke være i Stand dertil, da de ikke eje noget, og saa bliver Spørgsmaalet, hvem der da skal betale. Jeg betragter det nu som et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om det kunde blive Fattigvæsenet, saaledes at det, som i den Retning udrededes, blev at betragte som en Fattighjælp, ydet Forældrene. Det vilde jo nemlig være Konsekvensen af, at disse Udgifter udredes af Fattigvæsenet. Jeg betragter det imidlertid som et meget stort Spørgsmaal, om man kunde det, i Særdeleshed naar Forholdet er det, som det i mange Tilfælde vil være, at Forældrene ellers ikke trænge til Fattighjælp, men kunne forsørge Børnene uden Fattigvæsenets Bistand, naar de faa Lov til at beholde dem hjemme. Hvorledes man i